Téma ĂTEMAñ podle Hofmanna

EvropĎ to osladíme?!

Uģ kdyģ jsem zmínĎný slogan ļ etl poprvé a vidĎl kostku cukru letící do hrnku a následnĎ rozlitou kávu, napadlo mĎ, zda si to tím sloganem v EvropĎ spíģ nerozlijeme. Rozlili jsme si to nejen slogany a umĎleckým dílem, které lidstvo rozdĎlilo na obdivovatele a uraģené, ale pŚedevģím závĎrem naģeho oslazování, které právĎ probíhá.

PŚepŚáhli jsme konĎ ve spŚeģení a to ne proto, ģe by byli unavení, ļ i neschopní, ale protoģe se nĎkterým z nás nechtĎlo dál dívat na to, jak dobŚe se koļ ímu daŚí. Nastaly obavy z úspĎchu. Moģná se mýlím, ale vypadá to na typicky Ă ļ echáļ kovskouñ nepŚejícnost a obavu, aby si snad národ neŚekl, ģe kdyģ koļ í uŚídí spŚeģení evropské, mohl by stejnĎ dobŚe Śídit i spŚeģení ļ eské. PŚepŚáhli jsme spŚeģení a netuģili, kdo bude nový koļ í a kdo spŚeģení potáhne. To ģetrní Evropané nedĎlají, protoģe, kdyģ pŚece nemám Śeģení lepģí a výhodnĎjģí, vezu se a jsem rád, ģe z té jízdy má vĎtģina prospĎch. Jaké budou následky tohoto plýtvání s dŢvĎrou EvropanŢ i ĻechŢ se neví a nevĎdĎlo pŚesnĎ. NĎkteŚí si prostĎ nevzpomnĎli, ģe Ădvakrát mĎŚa jednou Śeģñ není jen pŚísloví, ale i stará lidová moudrost, kterou jsme moģná mĎli do sloganu pouģít radĎji neģ ono mírnĎ výhruģné Ăoslazeníñ Osladili jsme to totiģ nikoli EvropĎ, ale pŚedevģím sami sobĎ navzájem. Ve sportovní terminologii se tomu Śíká vlastní gól. JeģtĎ více mi to pŚipomíná jeden nechvalnĎ známý faul, kterým spoluhráļ nezranil protihráļ e, coģ moģná chtĎl, ale spoluhráļ e, coģ urļ itĎ nechtĎl. Tento politický faul na evropském hŚiģti byl faul na spoluhráļ e, který ovģem faulující spáchal schválnĎ a bylo a je mu jedno, ģe to svému týmu, tedy nám vģem Ăosladilñ!

Vím, nejsme ļ asopisem politickým a tak dám s politikou pokoj. Nejmenoval jsem ani jednu politickou stranu, ani jednoho politika a pŚesto mŢģe být mŢj ļ lánek povaģován za politicky ladĎný a tudíģ tendenļ ní. Ve vģech pŚedchozích jsem ale poukazoval na naģe národní vlastnosti a náģ smysl pro humor a pro realitu. Tato situace mi vģak nepŚiģla humorná, ale jistou národní vlastnost mi evokovala. Znáte ten vtip o sousedech a velkém praseti. Jeden má a druhý závidí. BŢh se ptá? Chceģ také takové vypasené, rŢģovouļ ké prasátko? Nechci, já bych chtĎl, aby sousedovi chcíplo. Jenomģe v tomto pŚípadĎ nechcíplo uģiteļ né zvíŚe, které Evropa nabídla, mu, ale nám. A to mĎ mrzí.

Váģ Václav Hofmann

Demontáģ Entropy v Bruselu